

## EEN BETUWS SPROOKJE

door

Ton Rizzi

Het is pikkedonker in de Culemborgerwaard. Geen mens of dier te zien; slechts het door een straffe wind opzweepende water verstoort de rust. Maar dan: 'ploep', er komt iets aan de oppervlakte. Het lijkt wel een boek of zoiets. Verhip, het is een boek, even lezen: Asgrauwe tolslak, duidelijk een schelpenboek dus. Dan volgt een tweede ploep, weer een schelpenboek en nog een, en nog een en..... Zo'n acht meter boekenplank aan Strandvlooiën, Zeepaardjes, CB's en boeken, het levenslange verzamelresultaat van twee mensen, drijft inmiddels aan het oppervlak en begint zijn half zwevende half drijvende reis naar zee tezamen met miljoenen kubieke meters rivierwater.

Dit schrikbeeld kwam begin februari angstig dichtbij. Juist nu er niets gebeurd is en de dijken het hielden, beseffen weinig mensen hoe dichtbij. Omdat wij direct achter de dijk van het Amsterdam-Rijnkanaal wonen, die maar liefst +12 m NAP is, dachten wij geen last te hebben. Goed, al 10 jaar weten we dat de dijk bij Ochten letterlijk op drijfzand gebouwd is en dat elke winter met zandzakken geprobeerd wordt het kwelwater dat onder de dijk naar een direct erachter gelegen verdieping doorloopt, tegen te houden. En tenslotte ligt Ochten voor ons niet echt dichtbij, wel zo'n drie waterstroom-uren. Maar toen we hoorden dat de dijk ter plaatse door +16 m NAP water en de harde wind letterlijk stond te wankelen en zeker 10 cm heen en weer zwaaide, begonnen wij hem knap te knijpen.

Onze eerste zorg was het evacueren van de paarden. Toen dat geregeld was viel er een zware last van onze schouders en kregen we tijd om aan de rest van onze spullen te denken. Van tevoren was duidelijk dat we slechts een fractie zouden kunnen meenemen. Toen kreeg Marianne een lumineus idee. Zouden we niet, zo dacht zij, iemand van de vereniging kunnen vragen om onze schelpenboeken op te halen, opdat tenminste deze nog gered zouden worden? Ik moet eerlijk zeggen dat ik niet echt enthousiast was over dit idee. Zou je zo'n vraag wel aan iemand mogen stellen? Tenslotte was het al zes uur in de avond. Maar Marianne ging gewapend met een lijst NMV-telefoonnummers aan het bellen. Hierbij bleek dat alle uitgaande telefoonlijnen door overbelasting permanent bezet waren. Pas uren later slaagde zij erin contact te leggen met de vriendin van Rykel de Bruyne. Rykel zelf was niet thuis, maar zo tegen middernacht belde hij ons op. Zelf kon hij onmogelijk komen, maar zo beloofde hij: 'Ik zal het balletje aan deze zijde in beweging proberen te zetten'. En inderdaad: enige tijd later belde Hermann Strack, die hoewel niet over vervoer beschikkend, vertelde de organisatie op zich genomen te hebben. Vanaf toen ging het allemaal heel snel. De telefoon rinkelde regelmatig, hetgeen er uiteindelijk toe leidde dat pakweg half drie in de ochtend onze voorzitter notabene, Wim Backhuys met zijn zoon voor de deur stonden. Wim vertelde dat hij wel zeven keer met allerlei autoriteiten gebeld had om te weten te komen langs welke slinkse omwegen hij het reeds afgesloten gebied kon binnenkomen.

De eerste lading werd naar Hermann in Dordrecht gebracht, dat was aanzienlijk dichterbij, hoewel een stilstaande file van een uur om op de A2 te komen niet echt lekker opschiet (let wel: het is dan even over drieën in de ochtend). Om half zes waren ze weer terug voor een tweede lading, die mee naar huis in Oegstgeest genomen is.

En zo zijn onze schelpenboeken en nog een ruime hoeveelheid andere waardevolle spullen gered en kreeg ook dit sprookje nog een goed einde. Marianne en ondergetekende danken alle mensen die bij deze reddingsoperatie betrokken zijn van harte (ook degenen die niet met name genoemd zijn) en mocht er ooit twijfel zijn of de NMV een vereniging is, dan is dit hiervan het bewijs.